

THE MATERIAL CULTURE OF THE THOLKAAPPIY EXTERIOR

தொல்காப்பியப் புறத்திணை காட்டும் பொருள்சார்
பண்பாடு

மு. கற்பகம்^{அ,*}

^அ தமிழ்த்துறை, தியாகராஜர் கல்லூரி, மதுரை- 625009, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

M. Karpagam^{அ,*}

^அ Department of Tamil, Thiagarajar College, Madurai-625009, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author: marpagamsakthi@gmail.com

Received: 04-03-2021, Accepted: 07-04-2021

Abstract: The need today is to travel backwards in search of the roots of a tradition that is many hundred years old. Only if we travel in that way we can able to know about the continuity and extension of our many tradition. Culture is the basis of our heritage. We can divide this culture into material culture and non – material culture. This review explains about the materialized culture in tholkaappiyar's puratthinai.

Keywords: Tholkaappiyam, Culture, Material culture, Puratthinai, Nadukal, Rice, kal, Aanirai, Natural materials

ஆய்வுச்சாரம்: பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மரபின் வேர்களைத் தேடும் முகமாகப் பின்னோக்கி பயணப்படுதல் என்பது இன்றைய தேவையாக இருக்கின்றது. நாம் அவ்வாறு பயணப்பட்டால் மட்டுமே நம் பழமரபின் தொடர்ச்சியையும் நீட்சியையும் அறிய இயலும். நம் மரபின் அடிப்படை பண்பாடே இப்பண்பாட்டினைப் பொருள்சார்ந்த பண்பாடு என்றும் பொருள்சாராப் பண்பாடு என்றும் இரண்டாகப் பகுக்கலாம். இவற்றுள் தொல்காப்பியப் புறத்திணையின்கண் வெளிப்படும் பொருள்சார் பண்பாடு குறித்து விளக்க இவ் ஆய்வு முற்படுகிறது.

கருச்சொற்கள்: தொல்காப்பியம், பண்பாடு, பொருள்சார் பண்பாடு, புறத்திணை, நடுகல், சோறு, கள், ஆநிறை, இயற்கைப் பொருள்கள்

முன்னுரை

பன்னாறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட மரபின் வேர்களைத் தேடும் முகமாகப் பின்னோக்கிப் பயணப்படுதல் என்பது இன்றைய தேவையாக இருக்கின்றது. நாம் பின்னோக்கிப் பயணப்பட்டால் மட்டுமே நம் பழமரபின் தொடர்ச்சியையும் நீட்சியையும் அறிவதோடு எவற்றையெல்லாம் இழந்திருக்கின்றோம், எவற்றையெல்லாம் பாதுகாத்து இருக்கின்றோம், இனியும் எவற்றையெல்லாம் பாதுகாக்க முனையவேண்டும் என்பது குறித்து இனங்காண இயலும். அவ்வகையில் தொல்காப்பியப் புறத்திணையுள் காணலாகும் பொருள்சார்பண்பாடு குறித்து விளக்க இவ் ஆய்வு முற்படுகிறது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

தமிழ் மரபில் இருந்து தமிழ்ப்பண்பாட்டினைப் பிரிக்க இயலாது. இத்தகு பண்பாடு மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் நம்பிக்கை சார்ந்த நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட போதிலும் அவைகள் அனைத்திலும் பயன்படுத்துகின்ற பொருள்களும் பிணைந்துள்ளன என்பதே தேற்றம். அவ்வகையில் பொருள்சார்பண்பாட்டினையும் அணுகுவது தேவையாகின்றது. அவ்வகையில் பக்தவத்சலபாரதியின் “பண்பாட்டு மானுடவியல் (.....)”, தமிழர் உணவு (2014, காலச்சுவடு பதிப்பகம்), கதிர் மகாதேவனின் பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு (1980, இலட்சுமி வெளியீடு) போன்றன பொருள்சார்ந்த பண்பாடுகளைப் பற்றி இலக்கியங்கள் சார்ந்தே விளக்கியுள்ளன. இருப்பினும் இலக்கணங்களில் பொருள் சார்ந்த ஆய்வு என்பது தேவை என்பதன் பொருட்டே தொல்காப்பியப் புறத்திணையின்கண் இடம்பெறும் பொருள்சார்ந்த பண்பாடு குறித்த இவ் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வு நெறிமுறைகள்

இவ் ஆய்விற்குத் தேவையான தரவுகள் தொகுக்கப்பட்டு நிரல்படுத்தப்பட்டு அதனோடு தொடர்புடைய ஆய்வு நூல்கள் கட்டுரைகள் போன்றன தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விளக்கமுறையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பழம்பெரும் பண்பாட்டின் உயிர்த்துடிப்பே தமிழ். தமிழ்மொழியில் தோன்றிய இலக்கண, இலக்கியங்களே அதனைப் பறைசாற்றுவன. தமிழில் கிடைக்கப்பெற்ற முதல் இலக்கணமான தொகாப்பியத்துள் எழுத்தும் சொல்லும் மொழியமைதியை விளக்குவன. பொருள் தமிழரது பண்பாட்டினைப் பறைசாற்றுவதாகும்.

இத்தகு பொருள் இலக்கணம் அகம், புறம் என்னும் நிலைக்களன்களை இயங்குதளமாகக் கொண்டுள்ளது. அகம் ஆண், பெண்ணிற்குரிய காதலைச் சுட்டுவது. புறம் போர்களைச் சூழலையும் அதனால் வருகின்ற வெற்றி, கொடை, புகழ் என்பதனையும் தளமாகக் கொண்டதாகும். “அடுதலும் தொலைதலும் புதுவதன்று இவ்வுலகத் தியற்கை” (புறம். 76) என்பதாகப் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் இயங்கியது. அகத்திணையினைக்

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப” (தொல். அகத். 1)

என்று ஏழாகப் பாகுபடுத்துகிறார். தொல்காப்பியர் இவ் அகத்திணை ஏழிற்குப் புறனாகப் புறத்திணைகளையும் ஏழென்றே சுட்டுகிறார்.

இத்தகு நச்சினார்க்கினியர் “புறத்திணையேழென்ற தென்னையெனின் அகங்கை இரண்டுகடையார்க்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாயவாறு போல அகத்திணையேழற்குப் புறத்திணையேழென்றலே பொருத்தமுடைத்தாயிற்று” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இருப்பினும் அகத்திற்கு முதல் (இடம், காலம் ஃ Place), கரு (Topography), உரி (வலி / Emotional strength) என்பதனை வெளிப்படையாகச் சுட்டியிருப்பினும் அவை புறத்திற்குப் பொருந்துமா எனின் குறிப்பால் புறத்திற்கு உணர்துவதனைச் சுட்டுகிறார் கதிர்மகாதேவன் (தமிழ்ப்பண்பாடு, ப. 7).

அதன்பொருட்டே நச்சினார்க்கினியர் "புறத்திணைக்கு அங்ஙனம் பார்த்து விரித்தோதாது தொகுத்து இலக்கணஞ் செய்தாராயினும் அவையும் அவ்வாறே பலபொருட் பகுதியும் உடையவென்பது உணர்த்துவதற்குத் துறையெனப் பெயராகக் கொடுத்தார் . இதனானே அகப்பொருட் பகுதி பலவாயினும் ஒருசெய்யுட் பலபொருள் விராஅய் வாரினும் ஒருதுறையாதலும் ஒரு செய்யுட் பலதுறை ஒருங்குவந்தும் ஒருதுறைப்படுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே அகத்திணைக்கு உரியனவெல்லாம் புறத்திணைக்கும் கொள்க" என்றார்.

எனவே அகத்திணைக்கு நிகராகப் போற்றப்படுகின்ற புறத்திணையின்கண் இடம்பெற்றுள்ள பொருள்சார்பண்பாடு இன்றைய சூழலில் அடிப்படைத் தேவையாகின்றது.

Culture என்று ஆங்கிலத்தில் இன்று நாம் பெருவாரியாகப் பயன்படுத்துகின்ற பண்பாடு என்பது பண்பு என்ற சொல்லில் இருந்து தோன்றியது எனலாம். ஏனெனில் பழங்கால இலக்கண இலக்கியங்களில் பண்பாடு என்ற சொல்லே கையாளப்பெற்றவில்லை. இச்சொல் உருவாக்கம் குறித்து அவதானிக்குமிடத்து "செம்மைப்படுதல், சீர்திருந்துதல் என்ற பொருள்களை உடைய பண்பு என்ற சொல்லடியாகப் பண்பாடு என்ற சொல் வந்தது என்பது பொருத்தமாகும். உடன்படு – உடன்பாடு, செல்படு – செயல்பாடு, வழிபடு – வழிபாடு, முரண்படு – முரண்பாடு என்பது போடு பண்பு என்ற சொல்வழக்கு பண்பாடு என்று ஆகி இக்கலாம். (க. ப. அறவாணன், தமிழர்மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள், ப.29)

இருப்பினும் இப்பண்பாடு என்ற சொல் முதன்முதலில் 1937 இல் ரசிகமணி டி.கே.சி அவர்களால் வழங்கப்பட்டதாக எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார் (க. ப. அறவாணன், தமிழர்மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள், ப.28) .

பண்பாடு எனில் யாது? என்ற வினாவிற்குப் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் விடை நல்குகின்றன. தொல்காப்பியரோ பண்பு என்பது அகத்திணை இன்பத்திற்கு மட்டும் உரியதாக

"அந்தமிழ் சிறப்பின் ஆக்கிற இன்பம்

தம்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே" (தொல். பொருளி. 49)

என்கிறார். நற்றிணை

"நயனும் நண்பும் நானும் நன்கு டைமையும்

பயனும் பண்பும் பாடு அறிந்து ஒழுகலும்" (நற். 160)

என்றும், கலித்தொகை

"பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகல்" (கலி. 133)

என்றும் சுட்டுகிறது. வள்ளுவரோ "பண்புடைமை" என்ற ஒரு தனி அதிகாரமே வகுத்து பண்புடைமைக்கும் பண்பிற்கும் எது அடித்தளமென்று மெய்ப்பிக்கின்றார்.

"அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் இவ்விரண்டும்

பண்புடைமை என்னும் வழக்கு" (குறள். 992)

என்பதன்கண் அன்பு மற்றும் தான் பிறந்த குடியை உயர்த்தும் மாண்பு இவற்றின் காரணமாக வருவது பண்பு என்றும்

"நயனொடு நன்று புரிந்த பயனுடையார்

பண்பு பாராட்டும் உலகு" (குறள். 994)

என்பதில் பண்புடையவரை உலகம் பாராட்டும் என்றும் சுட்டுகிறார். 'நீதியையும் நன்மையையும் விரும்பச் செய்யுமாற்றால் பயனுடையவராக வாழ்பவரின் பண்பை உலகு பாராட்டும்'

எனவே அன்பு, அருள், வாய்மை, தூய்மை, நடுவுநிலைமை போன்ற பண்புகளே மனிதனை உயர்த்தும். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே மேத்யூ அர்னால்டு "பண்பாடு உயர்ந்த நோக்கங்களைப்

போற்றக்கூடியது. அகவயமானது, உயிர்போல் இயங்கவல்லது, முடிவானது, நிறைவை, இசைவிணக்கமான நிறைவை, பொதுவான நிறைவை, ஒன்றை அடைய விழையாமல் நன்றாக ஆகின்ற நிறைவை சுற்றுச்சூழலின் வெளிப்பகுதியேயன்றி மனம் ஆன்மா ஆகியவற்றின் அகநிலையைத் தருகின்ற நிறைவைப் பற்றிப் படிப்பதுதான் பண்பாடு ஆகும்“ என்கிறார். (க. ப. அறவாணன், தமிழர்மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள், ப.30)

இத்தகு பண்பாட்டினைக் கடைபிடிக்கவில்லையெனில் “மீட்க வழியில்லாமல் புத்துயிர் பெற நாதியில்லாமல் பண்பாட்டினை இகழ்ந்த தனிமனிதன் மட்டுமல்லாமல் அந்த இனமே அழிந்து போகும் என்று எஃப். ஆர். கோவேல் குறிப்பிடுகின்றார் கதிர்மகாதேவன், தமிழ்ப்பண்பாடு, ப.4).

எனவே மேற்குறிப்பிட்ட மானுடப் பண்புகளின் வளர்ச்சியினை அகவளர்ச்சி என்றும் கண்ணால் கண்டு தொட்டு உணரக்கூடிய பருப்பொருட்களின் வழியாக வெளிப்படும் வளர்ச்சியினைப் புறவளர்ச்சி என்றும் குறிப்பிடுவர்.

விலங்குகளாக வாழ்ந்த ஆதிகால மனிதன் இனக்குழுக்களாக இணைந்த போது பண்பாடு என்ற ஒன்று தோற்றம் கண்டது. அதுவே மனிதனை விலங்கிலிருந்து மேம்படுத்தியது. அது மக்களின் நடத்தை முறைகளை ஒரு சட்டகத்திற்குள் செயல்பட வைப்பதாகும். பழக்கம் என்பது வழக்கமாகி அதுவே பின்னர் பண்பாடானது எனில் மிகையில்லை.

இத்தகு பண்பாட்டினைப் பொருள்சார்பண்பாடு என்றும் பொருள்சாராப் பண்பாடு என்றும் பகுக்கலாம். பொருள்சாராப் பண்பாட்டிற்குள் பொருள் வடிவம் பெறாத அனைத்துக் கூறுகளும் அடங்கும். அவை நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், கருத்தியல் சிந்தனைகள், இசை, நடனம் முதலான கலைகள். அறநெறிகள் போன்ற கண்ணால் காண்பதும் மனதால் உணர்வதும் போன்றன அடங்கும்.

பொருள்சார்பண்பாட்டில் கண்ணால் காண்பது மட்டுமன்றி தொட்டு உணரக்கூடிய பொருள்கள் அனைத்தும் பொருள்சார்பண்பாட்டின் கூறுகளாகும். இத்தகு பொருள்களைப் பயன்படுத்தும் இயல்பு, சூழல் போன்றவற்றைக் கொண்டு அம்மக்களின் பண்பாட்டினை அறிந்துகொள்ள இயலும். இதனை “பொருட்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் அவற்றின் தயாரிப்பு முறைகள் பயன்பாடுகள் மற்றும் பொருட்கள் போன்றவற்றைப் பற்றி அறிவது பொருள்சார்பண்பாடு“ என்று குறிப்பிடுகிறார் செரோக்கின் (என்சைக்கோபீடியா, ப.741).

இதனையே “கலாச்சார எல்லைகளை வரையறுக்கவும் சமுதாயங்களை இனங்கண்டு பெயரிடவும் கலாச்சார வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டவும் காலக்கணக்கை நிர்ணயிக்கவும் வரலாற்றுக்கு முந்தைய சமூகங்களைப் பற்றிய தகவல்களைச் சீரமைக்கவும் தற்காலச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கவும் உதவுகின்றது“ என்று பொருள்சார்பண்பாட்டின் தேவை குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார் பக்தவத்சலபாரதி (பண்பாட்டு மானுடவியல், பக். 155 – 156)

இக்கூற்றின் அடிப்படையில் ஒரு பொருளைப் பயன்படுத்தும் மக்கள் அல்லது அப்பொருளைப் பயன்படுத்தாத மக்கள் என்பதன் அடிப்படையில் அவர்கள் எச்சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதனையும் ஒருபொருளின் வடிவ அமைப்பினைக் கொண்டு அப்பொருள் எப்பகுதியைச் சார்ந்தது என்பதனையும் இனங்காண இயலும்.

இத்தகு பொருள்சார்பண்பாடு குறித்த ஆய்வுகள் 19 – ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின. சங்ககாலம் தொட்டு இன்றைய காலம் வரையிலும் மக்கள் பயன்படுத்துகின்ற பொருள்களைக் கொண்டு சமுதாய மாற்றங்கள் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி மக்கள் வாழ்க்கைமுறை, அவர்கள் எப்பகுதியைச் சார்ந்த மக்கள் என்பதனைப் பெருவாரியாக யூகித்து அறிந்துகொள்ள இயலும்.

இப்பொருள்சார்பண்பாட்டில் அடங்குவனவற்றை “இயந்திரங்கள், கருவிகள், மரச்சாமான்கள், வீட்டுப் பொருட்கள், உடைகள், அணிகலன்கள், கட்டிடங்கள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், சாலைகள், வேளாண்நிலங்கள், எழுதுகோல், அழகுப்பொருட்கள், போர்க்கருவிகள் போன்ற எண்ணற்ற பொருட்கள் பொருள்சார்பண்பாட்டைச் சார்ந்தவையாகும்“ என்கிறார் பக்தவத்சலபாரதி (பண்பாட்டு மானுடவியல், ப.164).

இக்கூற்றின் அடிப்படையில் தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் இடம்பெறும் பொருள்சார்பண்பாடு குறித்து அறிவதும் அவசியமாகிறது. வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்னும் ஏழு

திணைகளுள் பொருள்சார்பண்பாடும் பொருள்சாராப் பண்பாடும் வெளிப்படுகின்றன. இருப்பினும் பொருள்சார்பண்பாடே இங்கு ஆய்வுக்கு முதன்மையாகின்றது. அவ்வகையில் ஆநிரை, இயற்கைப்பொருள்கள், கள், சோறு, நடுகல், ஈமக்காடு என்பன இங்கு ஆய்வுக்கு முதன்மையாகின்றன.

ஆநிரை:

புறத்திணைகளுள் முதலாவதாகச் சுட்டப்படும் வெட்சித்திணையின் இலக்கணமே நிரைகவர்தலும் நிரைமீட்டலும் ஆகும்.

“வேந்து விடுமுனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்

ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்” (தொல். புறத். 2)

என்றும் ‘ஆபெயர்த்துத் தருதலும்’ என்றும் சுட்டப்படுகின்றது. இங்கு ஆநிரைகள் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வளமைக் குறியீடாகக் கருதப்பட்டு வருகின்றது. வேளாண் தொழில்களுக்கும் உணவுத் தேவைகளுக்கும் அடிப்படையாக விளங்குவதே ஆநிரைகளாகும். ஆநிரைகளைப் பெரும் செல்வமாகக் கருதி வாழ்த்தி வாழ்ந்தமையினை “நெடுங்கடை நின்று பகடுபல வாழ்த்தி” , “புலாரி விடியற் பகடுபல வாழ்த்தி” என்ற புறநானூற்று வாரிகள் சுட்டுகின்றன.

வேளாண் தொழில், மக்களின் உயர்ந்த நாகரீகப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும். ஈகைக்குப் பெயரான வேளாண்மை என்னும் சொல் அவ் ஈகைக்குக் கருவியான பயிர்த்தொழிலுக்குப் பெயராயிற்று (மறைமலையடிகள், வேளாண் நாகரிகம், ப. 3). இது மனிதர்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காகக் கால்நடைகளைக் கொண்டு செய்யும் தொழில். இத்தொழிலே நிலவுடைமைப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியை மொழிந்தது எனலாம்.

இதுவே நாகரிக வாழ்விற்கு அடித்தளமிட்டது என்பதனை “கால்நடைகளை வளர்த்தல் என்பது வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் நிலையைவிடச் சற்று முன்னேறிய நிலை என்றாலும்கூட இரண்டு தொழிற்பாடுகளுக்கும் இடம் விட்டு இடம் நகர்ந்து செல்ல வேண்டியுள்ளது. அங்கே மானிட சமூகம் நாகரிக வாசலில் தவங்கிடந்ததே தவிர நாகரிக உலகில் நுழையவில்லை. அதற்கு வேளாண்மை வழிவிட்டது” என்கிறார் கோ. கேசவன் (மண்ணும் மனித உறவுகளும், ப.16)

ஆநிரைகளில் இருந்து பெறப்படுகின்ற திரவப் பொருட்களான பால், தயிர், நெய் போன்றனவும் பண்பாட்டின் ஊற்றுக்கண்களாக அமைகின்றன. பாலோடு தேனும், சோறும் கலந்து உண்டதனை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. பால் உணவாக மட்டுமன்றி மருந்தாகவும் பயன்படுவதனை ‘பாலுமாயிற்று’ என்று ஆக்கப்பொருளில் சுட்டுவதன் வழி அறியலாம். அம்மட்டுமன்றி பால் மங்கலநிகழ்வின் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் இன்றளவும் விளங்குவது கண்கூடு.

இத்தகு பயன்பாடுகள் கருதியே ‘ஆ’ நிரைகளுக்குத் துன்பம் ஏதுமின்றி கவர்ந்து வந்துள்ளனர்.

“..... அவைதாம்

மிகப்பல ஆயினும் என்னாம் எனைத்தும்

வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு

நாளுறை மத்தொலி கேளா தோனே” (புறம். 257)

என்று கவர்ந்து வந்த பசுக்களை அதிகாலையில் தயிர்கடையும் மத்தொலி கேளாத பொழுதிலே ஊர் மன்றத்தில் கொண்டுவந்து தந்த செய்தியைச் சுட்டுகிறது. மேலும்

“ஒன்னார் முன்னிலை முருக்குப் பின்நின்று

நிரையொடு வருஉம் என்னை” (புறம். 262)

என்பதில் “பகைவனை முன்னின்று அழித்துப் பின்னே நின்று பசுவொடு வரும் என் தலைவன்” என ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்தமை சுட்டப்படுகின்றது.

அவ்வாறு கவர்ந்து சென்ற பசுக்களை மீட்காதிருப்பது வீரநிலைப் பண்பாட்டிற்கு உகந்ததல்ல. எனவே தம் இனமானத்தைக் காக்க கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்பதும் பண்பாட்டின் ஒரு கூறாக உள்ளது. இதனைப்

“பல்ஆன் இனநிரை தழீஇய வல்லோர்க்

கொடுஞ்சிறை குருஉப் பருத்து ஆர்ப்பத்

தடிந்துமாறு பெயர்த்த இக் கருங்கை” (புறம்.267)

என்பதன்கண் பசுவைக் கவர்ந்து சென்றாரோடு போரிட்டுப் பசுக்கூட்டத்தை மீட்டாய் என்று சுட்டப்படுகிறது.

அஃறிணை உயிர்களுக்கும் துன்பம் விளைவித்தல் கூடாது என்னும் உயாரிய பொருள்சாராப் பண்பாட்டை நோயின்றி உய்த்தல். ஆர் அமர் ஓட்டல், ஆபெயர்த்துத் தருதல் என்பன பறைசாற்றுகின்றன. இதனை

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணி உடையீரும்

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம் அம்பு கடிவிடுதாஉம் நும்அரண் சேருமின்” (புறம். 9)

என்று புறம் சுட்டுவதில் முதலில் இடம்பெறுவது 'ஆ'வே. ஏனெனில் அன்றைய சூழலில் ஆநிரைகளே முதல் வாழ்வாதாரமாகத் திகழ்ந்துள்ளன.

இவ்வாறு துன்பம் ஏதுமின்றி கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைப் பகிர்ந்தளிக்கும் பாதிடும் கொடையும் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த உயாரிய பண்பாட்டினைக் காட்டுகின்றது. இக்கொடை என்பது ஆநிரை சார்ந்த கொடையாக மட்டுமன்றி அனைத்துப் பொருள்சார்ந்த ஈகையாகவும் புறத்திணையின்கண் விளக்கப்படுகின்றது.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயே னென்றல் அதனினும் இழிந்தன்று” (புறம். 204)

என்னும் பண்பாட்டைக் கொண்டவர்கள் நம் முன்னோர்கள். பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பியவர்கள் வறுமையில் வாடிய புலவர்கள்கூட தாம் பெற்ற பொருளைப் பெறாதவர்களுக்கு வழங்கி சுற்றத்தினரையும் மற்றவர்களையும் மகிழ்விப்பதனையே பெரும்பண்பாகக் கொண்டு விளங்கியுள்ளனர். இதனைப்

“பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருந்தி

ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி” (புறம். 47)

என்றும்

“இன்னோர்க்கு என்னாது என்னோடும் சூழாது

வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே” (புறம். 163)

என்றும் புறம் சுட்டுகின்றது. இவ்வடிப்படையில் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைப் பகிர்ந்தளிப்பதும், இல்லாதவர்க்கு வழங்குவதும் பொருள்சார்ந்த ஈகைப்பண்பாட்டை விளக்குகின்றது. இதனை பாதிடு, கொடை என்கிறது புறத்திணை.

ஆநிரைகளை அவரவர் செய்த பணிக்கு ஏற்ப பகிர்ந்தளிப்பதும் இல்லாதோர்க்குக் கொடையாக வழங்குவதும் புறத்திணைப் பகுதியில் காணமுடிகிறது. “கால்நடைகள் பாரிசுப் பொருளாகக் கொடுக்கும் அளவுக்கு அதன் மதிப்பு உயரலாயிற்று (புறம். 399). ஆநிரைகள் மாற்றுப்பண்டமாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. வீரர்கள் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்து அதற்குக் கள் ஈடாகப் பெற்ற நிகழ்ச்சிகளைப் புறம் கூறுகிறது” (Nfh. Nfritd;> kz;Zk; kdpj cwTfSk;> g. 11)

தன்னிடம் உள்ள பொருளைத் தலைமுறை தலைமுறைக்குப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உணர்வும் தன்னைப் போல் பிறர் பொருள் சார்ந்தும் புகழ்சார்ந்தும் மேன்மையடைய விழையாத ஒருபோக்கும் நடைமுறை வழக்காற்றில் உள்ளதை நாம் ஒருவாறு உணர்கிறோம். ஆனால் புறத்திணையோ தான் பெற்ற பொருளை மற்றவரும் பெறவேண்டும் என்ற பண்பாட்டுத்திறத்தினை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. இதனை

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுற்றீஇச்

சென்று பயன்திரச் சொன்ன பக்கமும்” (தொல்.புறத். 30)

என்கிறது தொல்காப்பியம். கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப்பழிக்கும் கூறுபாடுகளில் பழி எனின் அஞ்சதலும் புகழ் எனின் உயிரையும் கொடுத்தலும் என மேன்மையுடன் திகழ்ந்துள்ளமையினை உணர இயலுகிறது.

இயற்கைப் பொருட்கள்;

சங்ககாலத்தை இயற்கைநெறிக்காலம் என்பர். ஏனெனில் மனிதன் இயற்கையைத் தன்னில் இருந்து பிரித்து வேறாகப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் இன்று “கூற்றுச் சூழலை அழித்தே நுகர்வுச் சமூகத்தின் வாழ்க்கைத்தரம் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது” என்பர் காஸ்டஸ் பனயோடக்ஸ். உலகநாடுகளின் சந்தைப் படுத்தலுக்கு நம் நாட்டின் இயற்கைவளம் காவு / பலி கொடுக்கப்படுகிறது என்பதே உண்மை. ஆனால் சங்ககாலம் இயற்கைச் சூழல் பின்னணியோடு மனித வாழ்வு பிணைந்திருந்தது. அதன்பொருட்டே சங்ககாலத்தை இயற்கை நெறிக்காலம் என்று சுட்டப்படுகிறது. ஏனெனில் சங்ககால மக்கள் வாழ்வில் மரங்களும் மலர்களும் பண்பாட்டு ஊடகங்களாகத் திகழ்ந்துள்ளன.

இனக்குழு வாழ்வில் இருந்து இன்றை காலம் வரைக்கும் மலர் பண்பாட்டின் அடையாளமாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது என்பது எவராலும் மறுக்கவியலாத உண்மையாகும். ஒவ்வொரு மலரும் ஒரு அடையாளத்தை அல்லது தகவல் பாரிமாற்றத்தைத் தொரிவிப்பன எனில் மிகையில்லை. அவ்வாறே புறத்திணையில் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை என்ற மலர்கள். அம்மலர்களைச் சூடியுள்ளவர்கள் யார்? அவர்கள் மேற்கொள்ளும் செயல்பாடு யாது? என்பதனை அறிவிப்பனவாகும். மேலும்

“..... உறுபகை

வேந்திடைத் தொரிதல் வேண்டி எந்துபுகழ்ப்

போந்தை வேம்பே ஆர்என வருஉம்

மாபெருந்தானையர் மலைந்த பூவும்” (தொல்.புறத். 5)

என்பதன்கண் சுட்டப்படுகின்ற போந்தை (பனம்பூ) , வேம்பு, ஆர் (அத்தி) ஆகிய மூன்று பூக்களும் மிக்கபகை வேந்தன் வேறுபாடு தொரிதல் வேண்டி தமிழ்நாட்டு வேந்தர்கள் சூடனர் என்பதன்வழி போர்க்களத்தில் இவர்கள் தன் இனத்தைத் தன் பண்பாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதனைப் பூக்களே அடையாளப்படுத்தியுள்ளன.

அம்மட்டுமன்றி இயற்கைப்பொருள் மீதான பண்பாட்டுக் கருத்தாக்கம் தொன்றுதொட்டே நிகழ்ந்துள்ளது. பல்லி அழைப்பதும் காகம் கரைவதும் தயிர் அல்லது பால் உறைவதும் போன்ற செயல்பாட்டிற்கு ஏற்ப நம்பிக்கை சார்ந்த பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது. அவ்வாறே புறத்திணையில் ‘உன்ன’ மரத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நம்பிக்கை சார்ந்த பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது.

“உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்னநிலையும்” (தொல். புறத். 5)

என்பதற்குப் பூரணர் “உன்னம் என்பது மரம். அது தன் நாட்டகத்துக் கேடு வருங்கால் உலறியும் வாராத காலத்துக் குழைந்தும் நிற்கும் என்கிறார். நச்சர் “வேந்தன் கருத்தானன்றி அவன் மறவன் வேந்தர்கு நீ வெற்றி கொடுத்தால் யான் நினக்கு இன்னது செய்வலெனப் பரவுதலும் எம் வேந்தற்கு ஆக்கம் உளதெனில் அக்கோடு பொதுளுக எனவும் பகைவேந்தற்குக் கேடு உளதெனில் அக்கோடு படுவதாக எனவும் நிமித்தங்கோடலும் எனவிருவகைத் தெய்வத்தன்மை அஃதுடைமையான் அடுக்கிய உன்னநிலையுமென்றார்” என்கிறார். இக்கூற்றின்வழி அஃறிணை உயிர்களிடம் தம் உள்ளக்கிடைக்கைகளைக் கூறி உறவாடுதல் என்பது பண்பாடு சார்ந்த கருத்தியலை முன்வைக்கிறது.

நாவலர் பாரதியார் “உன்னம் – சிற்றிலையும் பொற்பூவுமுள்ளதோர் மரவகை. பண்டைத் தமிழ் மறவர் போர்க்கெழுமுன் உன்னமரக் கோட்டில் மாலைகளை அடுக்கி நிமித்தங்கொள்வது வழக்காறு. (இனி குறிப்பார்ப்பவர் தன் மன்னற்கு ஆக்கம் எனின் அம்மரக்கோடு தழைவதும் கேடுளதேல் அழிவதும் ஆகிய ஒரு கடவுட் டன்மையுண்டென்றும் அதனால் பொருநர் போருக்குமுன் அம்மரத்தைப் பரசிக் குறி கேட்பரென்றும் அவ்வாறு கேட்டலே உன்னநிலையென்றும் உரைப்பாருமுளர்) என்கிறார்.

இன்றைக்கும் தலவிருட்சம் என்பதும் நச்சர் சுட்டுவது போன்று அதன்மீதும் தெய்வத்தன்மை ஏற்றி வழிபடுதல் என்பதும் நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. எனவே அது நம் முன்னையோர் பண்பாட்டின் நீட்சியே இன்றும் உள்ளது எனலாம்.

கள்;

சங்ககாலத்தில் கள்ளுண்ணல் என்பது ஒரு சமூகப் பழக்கமாக இருந்துள்ளது. விழாவிற்கண்ணும் போர்க்கள வெற்றியின்கண்ணும் கள்ளுண்டு களித்துள்ளனர். புறத்தினையின்கண்ணும் மறவர்கள் தம் வெற்றியைக் கொண்டாடுதல் பொருட்டு உண்டாட்டு நிகழ்த்தியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இதற்குப் பூரணர் “நிரை கொண்டார் தாங்கொண்ட நிரையைப் பகுத்துத் தாங்கொண்ட மகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தொடு கள்ளுண்டு மகிழ்ந்து விளையாடுதலும் நிரைமீட்டார் வென்று நிரைமீட்ட கொற்றத்தான் உண்டாடுதலும்” என்கிறார். “தாம் மேற்கொண்ட வினையை முடித்த மகிழ்ச்சியால் கள்ளுண்டு களித்தலும்” என்று வெள்ளைவாரணர் சுட்டுகிறார்.

இது ‘கள்’ என்னும் திரவப்பொருள் வெற்றியின் குறியீடாக அருந்தும் பண்பாட்டினை விளக்குகின்றது. இதனைத் தேறல், கள், தோப்பி, நறவு, வெப்பர் என்று பல பெயர்களில் சுட்டியுள்ளனர்.

“யவனர் நன்கலந்தந்த தண்கமழ் தேறல்” (புறம். 56)

“நிலம்புதைப் பழுனிய மட்டின் தேறல்” (புறம். 120)

எனவும்

‘கள்’ என்பதனைப் போர் வீரர்கள் மட்டுமன்றி மகிழ்ச்சியில் திளைப்பவர்கள் அருந்தும் திரவம் என்ற பண்பாடு அன்றிலிருந்து இன்றுவரைத் திகழ்வதை நாம் காண இயலுகிறது. அம்மட்டுமன்றி உழவர்களும் புலவர்களும் இதனைப் பருகியுள்ளனர் என்பதனை

“களமார்க்கு அாரித்த விளையல் வெங்கள்” (புறம். 212)

“சிறியகள் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே” (புறம். 235)

என்பதன் வழியாக அறியமுடிகிறது.

தோப்பி என்பது நெல்லால் சமைத்ததாகும். அதனைப் “பாம்பு கடுப்பன்ன தோப்பி” (அகம். 348) என்று அகநானூறும்

“நடுகல் பீலி சூட்டி துடிப்படுத்துத்

தோப்பிக் கள்ளோடு துடுஉப்பிலி கொடுக்கும்” (புறம். 265)

என்று புறநானூறும் கள்ளின் ஒருவகையான தோப்பியைக் குறிப்பிடுகிறது. அம்மட்டுமன்றி

“நறவும் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்” (புறம். 262)

“புத்தகல் கொண்ட வெப்பர்” (புறம். 269)

என்று நறவு என்றும் வெப்பர் என்றும் சுட்டுவதனை அறியமுடிகிறது.

இது அன்றைய சூழலில் ஒரு சமூகப்பண்பாடாக இருந்துள்ளது. போர்ச்சூழலில் வெற்றியின் விளைவாகக் கள்ளுண்டு களித்துமையினை

“தனக்கு முகந்து ஏந்திய பசும்பொன் மண்டை

இவற்கு ஈக என்னும் அறிவும் அன்றிசினே” (புறம். 289)

என்று புறநானூறு சுட்டுகின்றது.

சோறு:

“ஒருநாள் உணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய்

இருநாளுக்கு உணவை எலென்றால் எலாய் – ஒருநாளும்

என்னோ வறியாய் இடும்பைகூர் என்வயிறே

உன்னோடு வாழ்தல் அரிது” (பசிகொடியது. 11)

என்று ஔவையார் சுட்டுவதுபோல வயிறு என்ற ஒன்று இல்லையெனில் உடல் உழைப்பு, உற்பத்திமுறை என்பன இல்லாமல் போய்விடும். எனவே ‘என்சாண் உடம்பிற்குச் சிரசே பிரதானம்’ என்னும் பழமொழிக்கேற்ப மனித வழவிற்கு அடிப்படை ஆதாரமே உணவாகும்.

தமிழர்தம் உணவுப் பண்பாட்டில் நெல், அதனால் உருவாக்கப்பட்ட சோறு என்பதன் இன்றியமையாதனவாகும்.

“நீரின்று அமையா யாக்கைக் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

உண்டிமுதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே” (புறம். 18)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. உணவே உயிர் வாழ்வதற்கு அடிப்படை ஆதாரமாகும். அதன்பொருட்டே தொல்காப்பியர் ‘தெய்வம் உணாவே’ என்று தெய்வத்திற்கு அடுத்த நிலையில் உணவினை வைத்தார்.

‘சோறு’ என்பது பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் அடிப்படைக் கூறாகும். ஏனெனில் மனித சமூகத்தின் முதல் தேடலும் தேவையுமான உணவு என்பது இனக்குழு வேட்டைச்சமூகத்தில் இயற்கை உணவுகளையும், பறவைகளையும், விலங்குகளையும் உண்டு உயிர் வாழ்ந்தான். பின்னர் அறிவு வளர்ச்சியின் தொடக்கமான வேளாண்மை உற்பத்தித் தோற்றம் பெற்றது.

“கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளர் அவரையொடு

இந்நான்கல்லது உணவும் இல்லை” (புறம். 335)

என்ற போதிலும் இது முல்லை சார்ந்த நிலத்திற்குரியனவாகும். இத்தகு புன்செய் பயிர்களை விளைவித்தமையினைக் கொண்டு நீர்ப்பாசன முறைகளை அறியாத சூழலில் இப்பயிர்களை விளைவித்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. இதனை

“கார்ப்பெயல் கலித்த பெரும்பாட்டு ஈரத்து

பூழிமயங்கப் பலஉழுது வித்தி“ (புறம். 120)

என்று புறநானூறு மொழிகின்றது. ஆனால் மருத நிலத்தில் சோறே அடிப்படை உணவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ் உணவு வகைகளே வர்க்க முரண்பாட்டைக் காட்டுவதாக உள்ளது. இதனை “நெல் விளைச்சல் பெருகியதன் பின்னரே தமிழக நிலப்பரப்பில் உழைப்பவன் உழைப்பில் ஈடுபடாமலே உற்பத்தியை அனுபவிப்பவன் என்ற வேறுபாடுகள் இன்னும் சாரியான வார்த்தையில் அதாவது சமூக விஞ்ஞான மொழியில் சொன்னால் சமூக விஞ்ஞான மொழியில் சொன்னால் சுரண்டப்படுபவன் – சுரண்டுவன் என்ற பிரிவினைகள் வந்தன” என்னும் சிவத்தம்பி கூற்றும் (கோ. கேசவன், மண்ணும் மனித உறவுகளும், ப.18), “சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் எந்தச் சாதியென இல்லாமல் அனைவருக்கும் நெல்லுச்சோறு என்பது பெரும் கனவுதான். அதைச் சாப்பிடும் நபர்கள் மாரியாதைக்குரிய ஆளாக இருப்பர்” என்னும் பக்தவத்சலபாரதி (தமிழர் உணவு, ப.25) கூற்றும் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன.

இருப்பினும் எந்த உணவாக இருந்தாலும் தமிழர்தம் மரபில் விருந்து வழங்கல் என்பதே பண்பாட்டின் உயர்ந்த நிலையாகும். அதன்பொருட்டே வள்ளுவர் செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் நிலையை விளக்குகிறார். பசி என்பது ஒரு நோய் என்பதாலே

“பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்

அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே“ (புறம்.173)

என்று புறம் சுட்டுகின்றது.

இத்தகு உணவு வழங்கும் பண்பாடு போர்க்களத்திலும் நிகழ்ந்தமையினை

“பிண்டமேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்“ (தொல். புறத். 7)

என்று புறத்திணை சுட்டுகின்றது. இதற்கு நச்சர் ‘வேந்தன் போர்தலைக் கொண்ட பிறறைஞான்று தானே போர்க்குறித்த படையாளருந் தானும் உடனுண்பான் போல்வதோர் முகமன் செய்தற்குப் பிண்டித்து வைத்த உண்டியைக் கொடுத்தன் மேயின பெருஞ்சோற்று நிலையும்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து

“உருமுநிலன் அதிர்க்கும் குரலொடு கொளை புணர்ந்து

பெருஞ்சோறு உகுத்தற்கு எறியும்

கடுஞ்சின வேந்தே நின் தழங்குகுரல் முரசே“ (பதிற். 30)

என்பதில் பெருங்குரலுடைய முரசம் இடிபோல் முழங்கும் பேரோசையோடு இசைபொருந்திப் பெருஞ்சோறுவழங்குவதற்காக அடிக்கப்படும் என்று சுட்டப்படுகிறது. இது போர்க்களத்திலும் வீரர்கள் பசியுடன் போராடக்கூடாது என்ற பண்பாட்டினைக் காட்டுகிறது.

நடுகல்லும் ஈமக்காடும்;

பழந்தமிழகத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங்கற்காலச் சின்னங்களுள் குறிப்பிடத்தகுந்தது ‘நடுகல்லும் ஈமக்காடும்’ ஆகும். போர்க்களத்தில் தன் வீரத்தினை நிலைநாட்டிய வீரர்களைப் போற்றும் விதமாக நடுகல் நடும் மரபு சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளது. இதனைப் புறத்திணை

“காட்சி கல்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்

சீர்த்தகு மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல்“ (தொல். புறத். 5)

என்று சுட்டுகிறது. ‘நடுதல்’ என்பதே நடுகல்வழிபாட்டினைக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு விளக்கம் அளிக்கும் நச்சர் “கல்லினை நடுதலும் அக்கல்லின்கண் மறவனை நடுதலுமென இருவகையாம்” என்கிறார். இதனைப் புறப்பாடலும் காட்டுகின்றது.

“இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லினாட்பலி யூட்டி

நன்னீராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளிஇ

மங்குல் மாப்புகை மறுகுடன் கமழும்“(புறம். 329)

என்பதில் நடுகல்லுக்குப் படையல் செய்து நீராட்டி விளக்கேற்றி வழிபட்டமை சுட்டப்படுகிறது.

நடுகல் நட்டு வழிபடுவது நம்பிக்க சார்ந்த பண்பாட்டினைப் பறைசாற்றுகிறது. அக்கல்லிற்குப் படையல் இட்டமையினை ஒளவையார் அதியமானைக் குறித்தப் பாடலில் சுட்டுகிறார்.

“நடுகல் பீலி சூட்டி நாரொரி

சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ“(புறம். 232)

என்கிறார். நடுகல்லை வழிபட்டால் தன் வேண்டுதல்கள் நிறைவுறும் என்ற நம்பிக்கை சார்ந்த பொருள்சாராப் பண்பாட்டினை

“ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அாரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும் ஒடியாது

விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே என்னையும்

ஓ..... வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை எய்துக எனவே“(புறம்.306)

என்னும் புறப்பாடல் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு நடுகல்லை வழிபடும் மரபு என்பது நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தது. “புராதன மனிதன் இறப்பையும் பிறப்பையும் தொடர்புடையனவாகவே நோக்கினான். இத்தகைய நம்பிக்கைக்கும் உயிர், கன்மம், மறுபிறவி ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பிற்காலத் தத்துவத்திற்கும் ஒரு பெரும் வேறுபாடுண்டு. உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேறுபாடு கூறினார். பிற்காலத்தில் சிலர் ஊடல் அநித்தியமானது என்றும் ஆன்மா அல்லது உயிர் நிரந்தரமானது என்றும் கூறினார். எனவே அழியும் உடலைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. இதுவே கருத்து முதல்வாதத்தின் அடிப்படையாகும். நடைமுறை அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அவன் உடம்புவேறு உயிர்வேறு என்பது பிரார்த்தனையும் நிலையில்லை. எனவே உடலையே உயிராக மதித்தான். அதன் காரணமாகவே தாழி, கல்லறை முதலியவற்றில் ஆயுதங்கள், உணவுப்பொருட்கள், கலங்கள் ஆகியவற்றை வைத்தான். பொதுவாக இறந்த மூதாதையரைப் போற்றி அவருக்கு ஆவணசெய்யும் முறையிலிருந்தே சிறிது பிற்பட்ட காலத்தில் போாரிலேபட்ட வீரரை வழிபடும் முறை தோன்றியது” என்கிறார் க. கைலாசபதி (பண்டைத்தமிழாரின் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.53 – 54)

இது தெய்வம் அல்லாது நடுகல்லை வழிபடும் பண்பாடு வலுப்பெற்றிருந்த நிலையினைக் காட்டுகிறது. இதற்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக மாங்குடிக்கிழாரின்

“கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே“(புறம். 335)

என்னும் வாரிகள் அமைந்துள்ளன. இத்தகு நடுகற்கள் போர்க்களத்தின்கண் வீரச்செயல்கள் புரிந்து இறந்த வீரனின் தியாகம், வீரம், அரசன் மீதும் தன் படையின்மீதும் அவனுக்கிருந்த பற்று போன்றன எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு நினைவுறுத்தும் பண்பாட்டுச் சின்னமாக வளங்குகின்றன. அடுத்ததாகப் புறத்திணையின்கண் ஈமக்காடு குறித்தும் சுட்டப்படுகிறது. இதனைப்

“பலர் செலச் செல்லாக்காடு வாழ்த்தொடு“(தொல். புறத். 7)

என்கிறது. அன்றை தமிழர் பண்பாட்டில் எாரியூட்டல் என்பது இல்லை. மாறாகத் தாழியில் வைத்துப் புதைத்தல் என்பதே பண்பாடாக இருந்திருக்கின்றது. எாரியூட்டல் என்பது ஆரியப்பண்பாட்டின் கலப்பிற்குப்

பிறகே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு புதைக்கும் புறங்காட்டினை ஈமக்காடு என்றும் புதைக்கும் தாழியை முதுமக்கள் தாழி, ஈமத்தாழி என்றும் சுட்டப்படுகிறது.

புறநானூற்றின்கண் ஈமத்தாழி பற்றிய செய்திகள் இதனைப் பறைசாற்றுகின்றன.

“கொடி நுடங்கு யானை நெடுமா வளவன்

தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆதலின்

அன்னோர் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி“ (புறம். 228)

என்பதில் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் இறந்துபட்டதும் அவனை மூடுதற்குத் தகுந்த பொரிய தாழியை வளைதல் குறித்த செய்தியில் இருந்தும்

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த“ (புறந். 238)

என்பதில் பிணத்தை இட்டுப் புதைத்து மூடிய தாழி குறித்த செய்தியில் இருந்தும்

“முதுமரப் பொத்திற் கதுமென இயம்பும்

கூகைக் கோழி ஆனாத்

தாழிய பெருங்கா டெய்திய ஞான்றே“ (புறம். 364)

என்பதில் 'முதியமரத்தின் பொந்துகளில் இருந்து அலறிக் கூவும் பேராந்தைகள் அகலாத தாழிகளையுடைய சுடுகாட்டை அடையும் போது' குறித்த செய்தியில் இருந்தும் சுடுகாட்டில் தாழிகள் புதைக்கும் வழக்கம் இருந்தமை குறித்து அறியமுடிகிறது. இச்செய்திகளின் வழியாகத் தமிழர் பண்பாட்டில் இறந்தவர்களைத் தாழியில் வைத்துப் புதைக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளமையினை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் இடம்பெறுகின்ற பொருட்களின்வழி வெளிப்படுகின்ற பண்பாடு என்பது நம் முன்னோர்களின் பழமரபுகளையும் அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் நமக்கு வழங்குவதாய் உள்ளது. இவையல்லாமல் எயில், வாள், வேல், குடை, பறை, கொடி போன்ற பொருட்கள் குறித்த பண்பாடும், பொருள்சார்பண்பாடும் விரிவான ஆய்வுத்தளத்திற்கு உரியனவாகும். ஈண்டு சுட்டப்படுகின்ற பொருட்கள் அனைத்திலும் வீரம், புகழ், கொடை இவைகளினால் பெறுகின்ற மகிழ்ச்சி ஆகிய பண்பாட்டுக் கூறுகளே பின்னாக்கியாகத் திகழ்ந்துள்ளன எனில் மிகையில்லை. ஆனால் இன்றைய சூழலில் நகரமயமாதல் உலகமயமாதல் சூழ்நிலைகளில் நாம் நம் பண்பாட்டினைத் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் குறிப்பாகப் பண்பாட்டினைக் காக்கப் போராடவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கிறோம் என்பதே உண்மை.

REFERENCES

- Bhakthavatsalabharathi, (2008), Panpaattu manudaviyal,
 Bhakthavatsalabharathi, (2014), Thamizhar unavu, kaalachuvadu pathippaham, Nagarkoovil
 Balasundaram,S., (1989), Tholkaappiyam porulathikaaram, Aaraichi kaandigaiyurai (Ahatthinaiyial, Puratthinaiyial), Thamarai veliyittgam, Tanjur
 Balasupramaniyan, Ku.Ve., (1986), Shanga Ilakkiyatthil Purapporul, Meera Pathippaham, Puthukkoottai
 Dhuraisamippillai,S.Avvai., (1973), Pathitruppatthu, kazhaga veliyidu. Chennai
 Dhuraisamippillai,S.Avvai., (2002), Puranaanuru (Paguthi I & II), kazhaga veliyidu. Chennai
 Ilangumaran,R., (1999), Ilakkana Varalaru, Manivasagar pathippaham, Chennai

- Ilampuranar, (1953), Tholkaappiyam porulathikaaram, Thirunelvelin thenindiya saiva siddhantha nuurpathippu kazhaga limit. Chennai
- Kailasapathi,k., (1999), Pandaitthamizhar Vazhvum vazhipadum, Ulagatthmizh aaraichi niruvanam, Chennai
- Kesavan,K., (1979), Mannum manitha uravugalum, Chennai book house, Chennai
- Mahadevan, kathir., (1980), Pazhanthamizhar viirappanpaadu, Lakshimi veeliyiidu. Madurai
- Nacchinarakkiniyar, (1962), Kalitthogai, kazhaga veliyiidu. Chennai
- Nacchinarakkiniyar, (1966), Tholkaappiyam porulathikaaram, Thirunelvelin thenindiya saiva siddhantha nuurpathippu kazhaga limit. Chennai
- Narayanasamy Iyar, Pinnatthur, (1967), Nattrinai, kazhaga veliyiidu. Chennai
- Pillai, K.K., (2004), Thamizhaga varalarum panpaadum, Ulagatthmizh aaraichi niruvanam, Chennai
- Shanmugam pillai, M., (2004), Shangattamizhar vazhviai, Ulagatthmizh aaraichi niruvanam, Chennai
- Sivalinganar, A., (1997), Tholkaappiya uraivalam, porulathikaaram, puratthinaiyial, Ulagattamizh Aaraichi niruvanam, Chennai
- Suppiramanian, K., (1987), Shangakaala samuthayam, NCBH, Chennai
- Suppiramanian, N., (2019), Shangakaala vaazhviyal, NCBH, Chennai
- Somasundhara bharathiyar, (1942), Tholkaappiyam porutpadalam, Puratthinaiyial, Putthuraiyudan, pasumalai
- Thevaneyappavanar, (1966), Pandaithamizhar naagarigamum panpaadum, kazhaga veliyiidu. Chennai
- Vellaivaaranar, K., (1983), Tholkaappiya Puratthinaiyial uraivalam, Madurai Kamarasar palkalaikkazhagam, Madurai

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License